

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A G Á T A, spol. s r.o.**, se sídlem Stará Lysá 201, zast. JUDr. Lucíí Dolanskou Bányaiovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, proti žalovaným: **1) Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, a **2) Státní zemědělský intervenční fond**, se sídlem Ve Smečkách 801/33, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2021, č. j. 17 A 57/2021 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému 1) a 2) se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalovaný 2) žalobci rozhodnutím ze dne 16. 9. 2020, č. j. SZIF/2020/0575259, oznámil, že ukončil administraci jeho žádosti o dotaci v rámci Programu rozvoje venkova 2014-2020 (dále jen „Program“). Žalobce požádal o přezkum tohoto rozhodnutí přezkumnou komisí žalovaného 1), který žalobci odpověděl přípisem ze dne 23. 3. 2021, č. j. 48766/2020-MZE-14113, v němž konstatoval, že žalovaný 2) postupoval v souladu s dotačními pravidly a jeho žádosti tudíž nelze vyhovět. Proti oběma úkonům podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[2] **Městský soud** žalobu dle § 46 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl s tím, že sdělení žalovaného 1), jímž žalobci sdělil, že neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení či ke změně rozhodnutí žalovaného 2), není podle judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto jej nelze přezkoumat ve správním soudnictví. Žaloba proti tomuto přípisu je tudíž žalobou proti jinému úkonu, která je vyloučena ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) s. ř. s. Zároveň podaná žádost o přezkum nemá vliv na právní účinky oznámení o ukončení

administrace, jímž bylo řízení ukončeno, poněvadž je pouze dozorčím prostředkem. Rozhodnutí žalovaného 2) pak sice přezkoumatelným rozhodnutím je, avšak žalobce proti němu brojil opožděně, jelikož žalobu podal dne 20. 5. 2021, přičemž dvouměsíční lhůta k podání žaloby mu uplynula nejpozději dne 23. 11. 2020 (napadené rozhodnutí muselo být žalobci doručeno nejpozději dne 21. 9. 2020, kdy požádal o jeho přezkum, a tedy mu již jeho obsah musel být znám).

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; namítá současně nezákonnost napadeného usnesení. Ohledně rozhodnutí žalovaného 1) dovozuje přípustnost žaloby z § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o SZIF“). Rozhodnutí žalovaného 1) dle stěžovatele splňuje všechny předpoklady, aby bylo považováno za rozhodnutí ve smyslu § 67 a n. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a podléhalo tedy soudnímu přezkumu dle § 65 s. ř. s. Dle stěžovatele přitom bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv tím, že mu nebyla připuštěna možnost přezkumu rozhodnutí žalovaného 2). Stěžovatel vynaložil náklady na podání a přípravu žádosti o dotaci, a ačkoli na poskytnutí dotace není právní nárok, stěžovatel má legitimní očekávání, že pokud splní dotační podmínky, finanční podporu získá a jeho žádost bude projednána v souladu se zákonem o SZIF a podmínkami Programu. Městskému soudu stěžovatel vytýká, že povahu rozhodnutí žalovaného 1) posoudil čistě z formálního hlediska, aniž by se blíže zabýval jeho obsahem. K otázce, ve který okamžik v procesu rozhodování o dotaci podat žalobu, stěžovatel rovněž tvrdí, že doposud nebyla soudní praxí jednoznačně vyřešena, a to obzvláště v situaci, kdy je zákon o SZIF často novelizován a samotný žalovaný 2) nepostupuje jednotně při vyřizování typově stejných žádostí, z čehož stěžovatel dále vyvozuje i narušení jeho právní jistoty.

[4] Poté stěžovatel namítá porušení práva na spravedlivý proces, do něhož bylo zasaženo nesprávným poučením v rozhodnutí žalovaného 2). V tomto rozhodnutí byl stěžovatel výslovně poučen, že se v případě nesouhlasu s rozhodnutím má obrátit na přezkumnou komisi žalovaného 1); o možnosti jiného opravného prostředku stěžovatel poučen nebyl. Z toho stěžovatel vyvodil, že se k vyčerpání všech opravných prostředků před případným soudním přezkumem dle § 68 písm. a) s. ř. s. musí nejprve obrátit právě na žalovaného 1) s žádostí o přezkum. Nedostatečné poučení žalovaným 2) pak nemůže jít k jeho tíži. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 – 50, dle něhož po přijetí dotace nelze spravedlivě požadovat, aby podával žalobu, pokud mu byla dána možnost rozhodnutí poskytovatele dotace ještě jinak změnit; může tedy vyčkávat na rozhodnutí o podaných námitkách, a odmítnutí žaloby pro opožděnost je v takovém případě v rozporu s právem na spravedlivý proces. Postupem přezkumné komise žalovaného 1) pak nepochybně mohlo dojít ke změně rozhodnutí žalovaného 2), ačkoli žalovaný 1) důvod k přezkumu neshledal, pročez tento závěr nemůže bránit stěžovateli v uplatnění jeho práv u soudu. Stěžovatel je tedy toho názoru, že i kdyby rozhodnutí žalovaného 1) nebylo rozhodnutím dle správního řádu, usnesením městského soudu bylo zasaženo do jeho práva na přístup k soudu, jelikož městský soud nevzal v úvahu to, že se stěžovatel řídil nejasným poučením žalovaného 2) a chtěl v dobré víře před podáním žaloby nejprve vyčerpat všechny opravné prostředky. Z tohoto důvodu pak má stěžovatel za to, že mu nelze vytýkat, že podal žalobu opožděně,

pokračování

k čemuž odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, dle níž nemůže být účastníkovi řízení na újmu, když postupoval v dobré víře ve správnost poučení, a nesprávnost poučení je třeba brát v potaz při posuzování včasnosti podání. Dle stěžovatele se městský soud se včasností žaloby dostatečně nevypořádal, když nezohlednil nesprávnost poučení žalovaného 2).

[5] Závěrem stěžovatel poukazuje na to, že žalovaný 2) v typově obdobných věcech, tj. žádostech o dotaci, nepostupuje vůči různým subjektům stejně. Stěžovatel je členem Družstva BRAMKO CZ, o jehož žádosti o dotaci žalovaný 2) dne 14. 5. 2021 rozhodl tak, že žádost zamítl a poučil jej o možnosti podat odvolání. Dle stěžovatele je i přesto, že mohou být použity různé způsoby financování dotací, a ačkoli dotační programy mohou být prováděny dle zásad vydaných žalovaným 1) nebo naopak dle předpisů EU, nutné, aby nedocházelo k rozdílnému procesnímu zacházení s žadateli o dotace. Dle stěžovatele musí být možnosti procesní obrany aplikovány vůči všem žadatelům o dotace stejně, což se v daném případě nestalo, a stěžovatel pocituje zásah do práva na spravedlivý proces i v tomto aspektu.

[6] **Žalovaný 1)** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že proti sdělení (rozhodnutí) žalovaného 2) o nevyhovění žádosti o uzavření dohody o poskytnutí dotace se dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF nelze odvolat; na uzavření dohody není právní nárok. Žádost o přezkum pak stěžovatel podal přímo přezkumné komisi žalovaného 1), avšak rozhodnutí v přezkumném řízení se vydává z moci úřední, tudíž podnět stěžovatele není návrhem na zahájení řízení ani opravným prostředkem. Pokud nadřízený správní orgán neshledá v postupu příslušného orgánu pochybení, pouze o tom žadatele vyrozumí, potvrzující rozhodnutí se nevydává. Žalobou napadené vyrozumění žalovaného 1) tedy není rozhodnutím, ale oznámením o nezahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 odst. 1 správního řádu, které je dle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Z tohoto důvodu není dle žalovaného 1) žaloba proti jeho rozhodnutí přípustná, protože se ztotožňuje s napadeným usnesením městského soudu. Následně žalovaný 1) uvádí, že ačkoli oznámení o ukončení administrace žádosti o dotaci zasahuje do právní sféry stěžovatele, neznamena to ještě, že musí být umožněno podat proti němu odvolání. Řízení o poskytnutí dotace je jednostupňové, žadatel tak má možnost podat žalobu právě proti rozhodnutí v prvním stupni, poněvadž další řízení již neproběhne. Tento mechanismus dle žalovaného 1) vyplývá právě z nového znění § 11 odst. 5 zákona o SZIF, které reagovalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017 - 48, jelikož dřívější znění tohoto ustanovení podání odvolání umožňovalo. V současnosti je však odvolání v zákoně výslovně vyloučeno, stěžovatel ostatně ani odvolání nepodal.

[7] **Žalovaný 1)** dále rozporuje námitku stěžovatele ohledně odlišného postupu při vyřizování typově stejných žádostí. Dle žalovaného 1) je při poskytování dotací rozlišováno, zda je součástí žádosti o dotaci vypracování projektu, nebo nikoli, protože pokud ano, žalovaný 2) postupuje dle § 11 odst. 4 a 5 zákona o SZIF a ve fázi před uzavřením dohody o poskytnutí dotace nelze podat odvolání, soudně přezkoumatelné je právě oznámení o ukončení administrace žádosti. Ve stěžovatelem odkazovaném rozhodnutí žalovaného 2) v případě Družstva BRAMKO CZ se však jednalo naopak o tzv. neprojektovou dotaci, u níž je odvolání proti rozhodnutí o žádosti možné, a proto v něm bylo uvedeno i příslušné poučení. Nejednalo se tedy o totožný případ a k rozporu

v postupu žalovaného 2) při administraci žádostí nedošlo. Žalovaný 1) nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele o porušení jeho práva na spravedlivý proces, jelikož v poučení v rozhodnutí žalovaného 2) bylo jasně uvedeno, že tímto rozhodnutím bylo řízení o žádosti ukončeno, a poučení o možnosti požádat o přezkum současně není uvedením v omyl, neboť žádost o přezkum je pouze dozorčím prostředkem, a to obzvláště když bylo v poučení uvedeno, že se jedná o žádost o přezkum dle pravidel Programu, k nimž se stěžovatel zavázal. V této souvislosti žalovaný 1) odkazuje na judikaturu, z níž vyplývá, že pokud je žadatel poučen o tom, že žádost o přezkum nemá vliv na právní účinky oznámení [jako tomu bylo i v poučení v oznámení, resp. rozhodnutí, žalovaného 2)], tyto účinky nastanou doručením tohoto oznámení. Zároveň bylo v poučení odkázáno na § 11 odst. 5, z něhož mělo být žadateli zřejmé, že proti oznámení není přípustný žádný řádný ani mimořádný opravný prostředek a že případné vyřízení jeho žádosti o přezkum formou sdělení o nedůvodnosti zahájení přezkumného řízení bude dle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalovaný 1) k tomu podotýká, že žalovaný 2) nemá žádnou zákonnou povinnost informovat žadatele o možnosti podat proti jeho rozhodnutí žalobu; o této možnosti mohla stěžovatele zpravit jeho právní zástupkyně.

[8] **Žalovaný 2)** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným usnesením městského soudu a předně uvádí, že stěžovatel zmeškal lhůtu k podání žaloby, neboť jeho rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 16. 9. 2020 a tento žalobu podal až dne 20. 5. 2021, pročež je žalobu nutné odmítnout. Žalovaný 2) postupoval dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF, jehož znění je jasné a srozumitelné. Oznámení o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace je dle judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a to i po novelizaci § 11 zákona o SZIF, již byla vyloučena možnost podat odvolání proti tomuto rozhodnutí. Napadnutelným rozhodnutím ve věci je tedy pouze oznámení žalovaného 2) o ukončení administrace žádosti a případné přezkumné řízení je jen dozorčím prostředkem. Ohledně stěžovatelem namítaného nesprávného poučení žalovaný 2) trvá na tom, že byl stěžovatel v dané věci poučen správně a řádným způsobem. Žalovaný 2) v poučení stěžovatele ve svém oznámení zdůraznil, že žádost o přezkum nemá vliv na právní účinky rozhodnutí, a že tímto rozhodnutím je řízení o žádosti ukončeno. Na přezkumné řízení jakožto prostředek dozorčího práva tradičně není právní nárok ani není řádným opravným prostředkem; žalovaný 2) přitom neměl povinnost poučovat stěžovatele o nemožnosti podat odvolání ani o možnosti podat proti rozhodnutí správní žalobu. Je čistě na odpovědnosti stěžovatele, aby se seznámil s platnými právními předpisy; nelze se odvolávat na pouhé domněnky stěžovatele. K odkazovanému rozhodnutí ve věci družstva BRAMKO CZ pak žalovaný 2) uvádí, že se v daném případě jednalo o dotaci ze skupiny tzv. národních dotací, které se řídí jinými právními předpisy a je proti rozhodnutím v této oblasti možné podat odvolání, což je vždy uvedeno v poučení na konci příslušného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí se však týká Projektových opatření Programu, která mají svou vlastní úpravu, a žalovaný 2) při poskytování těchto projektových dotací postupuje podle evropských předpisů, zákona o SZIF a Pravidel platných pro dané kolo opatření. V § 11 odst. 4 a 5 zákona o SZIF je jasně definován postup v případě těchto dotací na opatření, jejichž součástí je vypracování a předložení projektu žadatelem o dotaci. Stěžovatel byl o těchto skutečnostech řádně informován; neznalost právní úpravy pak nelze přičítat žalovanému.

pokračování

[9] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, současně přihlížel k tomu, zda netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že stěžovatel kasační stížností napadá usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, pročez ji lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost nemíří proti meritornímu rozhodnutí městského soudu, proto ani Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat zákonnost toho, co podání žaloby předcházelo. Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu může být pouze otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele jako opožděnou odmítl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat také v nesprávném posouzení právní otázky soudem (např. aplikuje-li soud výluky ze soudního přezkumu, která na věc nedopadá), nebo v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových (např. odmítne-li soud podání pro opožděnost, ačkoliv rozhodné skutečnosti nezjistil), popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek, že došlo k odmítnutí návrhu a tím i odmítnutí soudní ochrany, ač pro takový postup nebyly splněny podmínky.

[12] Nejvyšší správní soud proto v první řadě zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, co vedlo městský soud k odmítnutí žaloby; městský soud uvedl, kdy stěžovatel obdržel napadené rozhodnutí žalovaného 2), a kdy tak počala běžet lhůta pro podání žaloby, a jasně vyložil také to, že se stěžovatel měl bránit přímo proti oznámení žalovaného 2) o ukončení administrace žádosti o dotaci, které je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Městský soud přitom shrnul relevantní právní úpravu, jakož i judikaturu správních soudů, a všechny tyto závěry v odůvodnění napadeného usnesení řádně odůvodnil.

[13] Poté Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení zákonnosti napadeného soudního rozhodnutí. Předně přitom poukazuje na to, že se skutkově i právně obdobnými případy již v minulosti opakovaně zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Afs 277/2021 - 33, ze dne 14. 1. 2022, č. j. 5 Afs 298/2021 - 40, či č. j. 5 Afs 307/2021 - 33, z téhož dne. V projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů prezentovaných v uvedených rozsudcích odchýlit.

[14] Městský soud žalobu odmítl ve vztahu k přípisu žalovaného 1) pro nepřípustnost, u rozhodnutí žalovaného 2) pak pro opožděnost. Tato opožděnost byla dle stěžovatele způsobena tím, že brojil nejprve proti sdělení o nezahájení přezkumného řízení žalovaným 1), což učinil na základě poučení v rozhodnutí žalovaného 2).

[15] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že akt vydávaný žalovaným 2) podle § 11 odst. 5 zákona o SZIF, tj. sdělení (nikoli oznámení) o ukončení administrace žádosti

o poskytnutí dotace, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., proti němuž se lze bránit žalobou ve správním soudnictví. Povahou tohoto aktu a možností procesní obrany proti němu se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně (např. v rozsudku ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017 - 48, či v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 - 43, č. 2909/2013 Sb. NSS), přičemž tento akt považoval nejen za rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale i za správní rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, proti němuž se lze bránit odvoláním a následně popřípadě rovněž žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s. proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Na tuto judikaturu reagoval zákonodárce novelou provedenou zákonem č. 208/2019 Sb., kterou došlo mj. ke změně zákona o SZIF, kdy byla v § 11 odst. 5 zákona o SZIF s účinností od 1. 9. 2019 výslovně vyloučena možnost podat odvolání jako řádný opravný prostředek proti sdělení o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace. Na povaze tohoto aktu jako rozhodnutí to však nic nezměnilo a po uvedené novele je proto nutné žalobu směřovat přímo proti takovému sdělení žalovaného 2); k tomu srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 277/2021 - 33. Podrobnou genezi povahy sdělení o ukončení administrace žádosti o dotaci se pak zabýval např. rovněž citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 Afs 307/2021 - 33, a Nejvyšší správní soud nyní neseznal nutnost závěry tam uvedené opakovat.

[16] Sdělení žalovaného 1) o nezahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 správního řádu naopak rozhodnutím dle § 65 s. ř. s. není. Tento závěr vyplývá zcela jednoznačně z judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou je možné označit za konstantní a dlouhodobou (srov. např. již rozsudek ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, č. 1831/2009 Sb. NSS; přičemž na závěrech v tomto rozsudku uvedených ve vztahu k přezkumnému řízení nic nezměnil ani rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 86). Tvrzení stěžovatele o tom, že otázka přezkumu sdělení o ukončení administrace žádosti o dotaci a sdělení o nezahájení přezkumného řízení není řešena nejednoznačně, tedy není pravdivé.

[17] Poněvadž tedy sdělení žalovaného 1) o nezahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 správního řádu není rozhodnutím, které by bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví žalobou podle § 65 s. ř. s., postupoval městský soud zcela správně, když žalobu stěžovatele ve vztahu k tomuto sdělení odmítl jako nepřipustnou. Stěžovatel ve vztahu ke sdělení žalovaného 2) namítal především odepření přístupu k soudu, k čemuž lze pouze dodat, že stěžovatel měl možnost podat proti rozhodnutí žalovaného 2) o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace samostatnou správní žalobu; skutečnost, že tak neučinil včas, jde čistě k tíži stěžovatele.

[18] K námitce stěžovatele týkající se rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, dle něhož nelze po žadateli spravedlivě požadovat, aby podával žalobu, pokud ještě může dosáhnout změny rozhodnutí poskytovatele dotace a může tedy vyčkávat na rozhodnutí o podaných námitkách bez zmeškání lhůty k podání žaloby, Nejvyšší správní soud uvádí, že citované rozhodnutí se týká oznámení o snížení dotace podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), postup v dané věci tedy podléhal jinému zákonu, řízení se nacházelo v jiné fázi procesu - oznámení se týkalo snížení již

pokračování

poskytnuté dotace, a žaloba byla podána proti nezákonnému zásahu správního orgánu, který spočíval v celém postupu žalovaného ukončeném rozhodnutím o námitce (příčemž podání námitek nebylo v té době upraveno zákonem, pouze podmínkami pro čerpání dotace), tudíž zásah trval i po prvotním oznámení až do vypořádání námitek a z toho byla dovozena včasnost podané žaloby. V nyní projednávaném případě se však nejedná o projednání námitek, ani o nezákonný zásah, ale o rozhodnutí o ukončení administrace žádosti o dotaci a následně přezkumné řízení proti němu, které není opravným prostředkem a na něj neexistuje právní nárok. Na rozdíl od citovaného případu je v projednávané věci rovněž jasné vyznění zákona i judikatury. Odkaz na uvedené rozhodnutí tudíž není v nyní projednávané věci případný.

[19] Ve vztahu k námitce nesprávného poučení žalovaným 2) Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 3 As 103/2017 - 23, uvedl, že „[n]áležitosti správního rozhodnutí upravuje § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu mezi ně (práve s ohledem na generální klauzuli) není zahrnuto.“ Povinnost poučovat o možnosti podat proti rozhodnutí správní žalobu tedy netíží správní orgán ani v případě sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF. Na posuzovanou věc přitom nelze uplatnit ani závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, č. 1980/2010 Sb. NSS, podle něhož žalobu nelze považovat za opožděnou, je-li podána po uplynutí zvláštní třicetidenní lhůty vyplývající z § 129 odst. 1 s. ř. s., avšak před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s., pokud žalobce nebyl správním orgánem v napadeném rozhodnutí o této zvláštní lhůtě poučen; v posuzované věci se totiž uplatní právě obecná lhůta zakotvená v § 72 odst. 1 s. ř. s., žalovaný 2) tedy nebyl povinen stěžovatele poučovat o možnosti podat proti danému rozhodnutí (sdělení) o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace žalobu. Námitky stěžovatele týkající se nesprávného poučení proto nemohou uspět.

[20] Sdělení žalovaného 2) ze dne 16. 9. 2020, č. j. SZIF/2020/0575259, které stěžovatel napadl správní žalobou, obsahuje následující poučení: „Pokud žadatel s Oznámením nesouhlasí, může se dle kapitoly 11/12 Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova na období 2014 – 2020, ve lhůtě 21 kalendářních dnů od jeho doručení písemně obrátit na Přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství s žádostí o přezkum. Tento postup nemá vliv na právní účinky Oznámení. Na uzavření Dohody o poskytnutí dotace (dále jen „Dohoda“) není právní nárok (§ 11 odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu – dále jen „zákon o SZIF“). Oznámením o ukončení administrace vydaným před uzavřením Dohody je řízení o žádosti žadatele ukončeno.“

[21] Stěžovateli proto nelze přisvědčit ani v tom, že by poučení poskytnuté žalovaným 2) bylo zavádějící, resp. nepřesné a nedostatečné. Žalovaný 2) sice nad rámec zákonné poučovací povinnosti poučil stěžovatele o možnosti obrátit se na přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství, poskytnutí důkladnějšího poučení však nelze považovat za pochybení správního orgánu. Žalovaný 2) navíc v poučení zdůraznil, že podání žádosti o přezkum sdělení nemá vliv na právní účinky jeho rozhodnutí a že jím je řízení o žádosti stěžovatele ukončeno; tím dal stěžovateli jasné najevo, že se jedná o konečné rozhodnutí ve věci a že žádost o jeho přezkum není řádným opravným prostředkem. Jak vyplývá i z výše zmiňované judikatury (předcházející procesní úkony stěžovatele v nyní posuzované věci),

přezkumné řízení ve svých různých podobách je tradičně pojímáno jako dozorčí prostředek, na jehož použití nadřízeným správním orgánem není nárok, nejedná se tedy v žádném případě o řádný opravný prostředek ve správním řízení, který je třeba vyčerpat před podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

[22] Řízení o žalobě proti sdělení žalovaného dle § 11 odst. 5 zákona o SZFI a přezkumné řízení ve vztahu k tomuto sdělení vedené Ministerstvem zemědělství přitom zcela běžně probíhají souběžně, správní řád i s. ř. s. s tímto postupem dokonce výslovně počítají [viz v § 11 odst. 5 zákona o SZFI zmiňovaný § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu, který navazuje na procesní institut uspokojení navrhovatele dle 62 s. ř. s.]. Dozví-li se správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, že bylo toto rozhodnutí zrušeno či změněno v přezkumném řízení, a nedojde-li následně právě k uplatnění institutu uspokojení navrhovatele nebo ke zpětvzetí žaloby, musí soud žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud (předseda senátu) také může (ale nemusí) v případě probíhajícího přezkumného řízení přerušit řízení o žalobě proti témuž rozhodnutí správního orgánu dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a vyčkat výsledku přezkumného řízení, jinak však běží obě řízení na sobě nezávisle.

[23] Co se týče namítaného „dvojího metru“ žalovaného 2) při rozhodování v typově stejných případech odlišně – konkrétně stěžovatel poukázal na rozhodnutí žalovaného 2) ve vztahu ke Družstvu BRAMKO CZ, jímž žádost o dotaci zamítl a poučil žadatele o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání – nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než přisvědčit žalovaným, že se nejednalo o totožný případ, a proto žalovaný 2) nepochybil, když rozhodl odlišně a uvedl též odlišné poučení. V odkazovaném případě se jednalo o tzv. neprojektovou dotaci, přičemž součástí žádosti o tuto dotaci není povinnost vypracovat a předložit projekt. U tohoto typu dotací přitom zákon o SZIF možnost odvolání nevyločil. Proti odkazovanému rozhodnutí tedy bylo možné podat odvolání, což je vždy uvedeno v poučení na konci příslušného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí se však týká projektové dotace, u níž je v § 11 odst. 4 a 5 zákona o SZIF jasně definován odlišný procesní postup, jak již bylo vyloženo výše. Stěžovatel byl o těchto skutečnostech řádně informován; neznalost právní úpravy pak nelze přičítat k tíži žalovanému 2).

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaným v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jim jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu